

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Det vil erindres fra første Behandling, at der i denne Sag kun var en eneste Uoverensstemmelse mellem Folketinget og Landstinget, nemlig den, at Landstinget har holdt paa, at Forældelse i 5 Aar kun afbrydes, naar der inden denne Fristes Udløb erhverves Skyldnerens Erkendelse af Gælden, eller der af Fordringshaveren foretages retlige Skridt imod ham, og disse retlige Skridt føres til Ende, medens Folketinget derimod har ment, at Forældelsen afbrydes efter de Bestemmelser, som ere udledede af Christian V's Danske Lovs 5—14—4. At følge Folketinget paa dette Punkt har allerede den Vanskelighed ved sig, at man — jeg mener Befolkningen i det hele — ikke kender de Regler, som udledes og kunne udledes af denne gamle Lovbestemmelse, men ogsaa i øvrigt maa denne Folketingets Vedtagelse anses for at være mindre heldig. Udvalget her i Landstinget er i alt Fald enigt om, at man maa anse Lovforslaget og dets Indførelse af en kort Forældelsesfrist for de deri omtalte Fordringer for at være forfjet, dersom man ikke gaar den af Landstinget tidligere vedtagne Vej. Men paa den anden Side har hele Udvalget ment, at man kunde gaa et meget væsentligt Skridt til Imødekommelse af Folketingets Ønsker, nemlig ved at frafalde den Fordring, som Landstinget ved sin tidligere Vedtagelse har opstillet, at Fordringshaveren skulde erhverve en *skriftlig* Erkendelse fra Skyldneren. Dette synes at have vakt Anstød eller i alt Fald Modstand i Folketinget, idet man er gaaet ud fra, at en mundtlig Erklæring maatte være lige saa god som en skriftlig, og det ville vi naturligvis ogsaa i allerhøjeste Grad kunne anerkende fra Landstingets Side. Vi ville altsaa kunne gaa ind paa at stryge Ordet „skriftlig“ af Landstingets tidligere Vedtagelse paa dette Punkt, og det bliver saa Fordringshaverens egen Sag, om han vil sørge for at skaffe sig en skriftlig Erklæring, eller om han vil nøjes med en mundtlig Erklæring muligvis i Vidners Overvæ-

relse. Med denne Forandring haabe vi at have imødekommet Folketinget saa væsentligt, at vi tør vente, at der ikke vil møde nogen videre Modstand der nede fra.

Det, som jeg her har omtalt, findes udtrykt i Ændringsforslag Nr. 5, og dermed skulde jo paa en vis Maade denne Sag foreløbig være færdig fra vor Side, idet der nemlig ikke, som jeg før nævnedes, var andre Uoverensstemmelser mellem Folketinget og Landstinget. Men under Sagens Behandling er der fremkommet et meget vægtigt Indlæg i Sagen fra Professor Jul. Lassen, som har gjort opmærksom paa, at der er nogle enkelte andre Punkter end dem, som Lovforslaget allerede har optaget, som kunde fortjene at ændres, og det har givet Udvalget Anledning til at overveje det Spørgsmaal meget nøje. Da vi gerne ville gøre Lovforslaget saa godt som muligt, er det rimeligt, at vi have optaget de af Professorens Forslag, som vi fandt tjenlige til nu at gives Lovs Form. Jeg skal da for det første nævne, at det bør og maa fastsættes i Loven, at de Fordringer, som Lovforslaget omhandler, under alle Omstændigheder skulde være forældede efter 20 Aars Forløb. Det vil nemlig paa Grund af Lovforslagets § 3 kunne ske, at en Fordring i Virkeligheden vilde kunne leve længere efter dette Lovforslags Vedtagelse end efter de hidtil gældende Regler om Forældelse, som nu jo kun finder Sted efter 20 Aar. Lovforslagets § 3 gaar nemlig ud paa, at naar Fordringshaveren ikke har kendt sin Fordring, ikke vidst, at den var til Stede, eller ikke har kendt Skyldnerens Opholdssted, skulde Forældelsesfristen først begynde at løbe fra det Øjeblik, han fik Underretning om et af disse Forhold. Men sæt nu, at han først faar denne Underretning efter 20 Aars Forløb, saa vilde han, hvis Lovforslaget ikke havde en Bestemmelse om, at Forældelse under alle Omstændigheder skal finde Sted efter 20 Aars Forløb, kunne komme og sige: Jeg har denne Fordring, men nu har jeg først faaet at vide, at jeg har den, hvor min Skyldner bor eller lignende, maa jeg saa bede om, at den faar Lov til at staa i 5 Aar. Derved vilde der saa komme til at gælde en længere Forældelsesfrist end for Fordringer efter de nugældende Regler,